

อสุรหลังหน้าาก

บทที่ 4

ยุพยงยังคงความเป็นสาวสวยที่พิถีพิถันประณีตกับรูปลักษณ์ของตนเอง ชุดเสื้อผ้าที่สวมใส่ กระเป่ารองเท้า เข้กักราวกับก้าวออกมาจากหนังสือแฟชั่น เธอสวมชุดเสื้อกางเกงเข้ารูป เสื้อสูทเอวสูงอวดช่วงเอวที่คอดเล็ก รองเท้าส้นสูงจัด แต่งหน้าทำผมอย่างตั้งใจที่จะทำให้ดูดีเป็นพิเศษ

เธอเดินเข้ามาหาชายหนุ่มด้วยสีหน้าท่าที่เหมือนกับเด็กที่รู้ตัวว่าทำผิดร้ายแรงแล้วชมซานเข้ามาร้องขอการยกโทษ คุณเข่าก้มลงพนมมือลงกับขาของเขา

“คุณริตซา คุณริตของหยง”

แม้ความรักความหลัง ความเคียดแค้นชิงชังเริ่มก่อตัวอยู่ข้างในจาริตกลับนั่งมองนิ่งแม้ประกายตาจะกร้าวระต่างขึ้นก็ตาม

ยุพยงมีกำลังใจที่จะเดินหน้าต่อ หลังจากเกิดเรื่องเมื่อสองปีก่อน เขาก็ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจควบคุมตัวนานหลายวันจึงได้รับการประกันตัวอีกสองเดือนต่อมาจึงชำระสะสางเรื่องต่างๆ กลับเข้าสู่สังคมในฐานะผู้บริสุทธิ์ แต่ว่าเขาไม่ใช่พัยค์ร์คนเดิม กลับกลายเป็นชายเศร้าผู้เต็มไปด้วยความเสียใจไปแล้ว เธอเคยหวังนักแล้วว่าจะถูกตามมาทำร้ายต้องหลบซ่อนตัว แต่ก็ไม่เคยเกิดเรื่องร้ายใดๆ ขึ้นกับครอบครัวเธอ

เธอแอบติดตามข่าว รู้ว่าเขาเก็บตัว เปลี่ยนงาน เปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิต จะสองปีแล้วเขาก็ยังไม่มีสาวใดเคียงข้าง เธอคิดจะกลับมาฟื้นฟูความสัมพันธ์ รอโอกาสอยู่จนกระทั่งรู้ว่าเขาประสบอุบัติเหตุ

นี้อาจเป็นโอกาสของเธอ

“หยงทราบข่าวคุณริตหลายวันแล้วค่ะ อยากมาหาตั้งแต่วันแรกเป็นห่วงจนกินไม่ได้นอนไม่หลับ ดีใจที่ได้มาเห็นว่าคุณริตปลอดภัยแล้ว”

เขาพูดเรียบๆ กังวานหมางเมินเห็นห่าง “ผมไม่น่ารอดมาได้เลยใช่ไหม... คนเลวอย่างผม ยมบาลไม่อยากได้”

“โถ ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นหรอกค่ะ คุณริตมีบุญมากต่างหาก พวกเราโล่งใจกันจริงๆ”

“จริงหรือ... พวกเรานะใคร”

“หยง เหยา แล้วก็พ่อแม่ค่ะ เราไปทำบุญให้คุณริตกันด้วยค่ะ สวดมนต์ภาวนาขอให้อปลอดภัย ไม่เคยลืมว่าคุณริตมีบุญคุณกับครอบครัวของเราขนาดไหน”

“ไม่ลืมก็ดีแล้ว..!” น้ำเสียงเบาแต่กระแทกกระทั้นขุนเคือง

เธอชอบหน้าล่งที่หัวเข่าของหนุ่มใหญ่อย่างวิงวอน

“คุณริตซา หยงมาราบขอโทษ หยงหลงผิดไปเพราะน้อยใจแล้ว ก็ไปหลงเชื่อคนนั้นด้วย หยงตามเขาไม่ทันจริงๆ ค่ะ”

“จะพูดถึงอีกทำไม คนก็ตายไปตั้งนานแล้ว..!” น้ำเสียงเคียดขັดขึ้นทันใด ยุพยงรู้ว่าเขาไม่อยากพูดถึงก็เพราะเป็นเขาเองที่หยบยื่นความตายให้ชายหนุ่มผู้เป็นศัตรูหัวใจอย่างเลือดเย็น

“หยงแค่อยากจะขอโอกาสคุณริตอีกสักครั้ง ให้หยงได้รับใช้หรือทำอะไรให้คุณริตบ้าง... เพื่อแสดงถึงความเสียใจของหยงเท่านั้นเองค่ะ”

“คุณอยากจะทำอะไร”

“อะไรก็ได้ทั้งนั้นค่ะ จะให้หยงเป็นทาสรับใช้อะไรก็ได้ทุกอย่าง”

ชายหนุ่มมองใบหน้าสดสวยที่แต่งเติมด้วยเครื่องสำอางประณีต ผมเคลือบสีจัดทรงเข้ารูป เล็บยาวเจียนมนเคลือบสีสด แบบนี้แหละหรือจะเป็นทาสรับใช้ใครได้

“อย่างน้อยก็ช่วยดูแลจนกว่าคุณริตจะหายดี แล้วหยงก็จะไปตามทางของหยง”

“ผมมีคนดูแลแล้ว”

“หรือคะ” เธอชะงัก นั่งมองอย่างใคร่รู้ “หมายถึงคนพิเศษหรือคะ”

“ใช่” เสียงตอบรับไม่โยติ

“แหม... หยงแปลกใจจัง ก็นิศาบอกว่า....”

“นิศาจะรู้อะไรกับเรื่องส่วนตัวของผม”

ยุพยงอึ้งไปวูบหนึ่ง “ถ้าอย่างนั้นหยงก็ยินดีด้วยค่ะ แต่ว่าเธอเป็นใครหรือคะ”

“ทำไมผมจะต้องบอกคุณด้วย”

น้ำเสียงและท่าทีของยุพยงไม่คลายออกอ้อนวิงวอน

“คะ...ไม่ต้องบอกก็ได้... เพราะว่ามันไม่ได้เกี่ยวกับหยงเลย หยง
เพียงแต่ต้องการทำอะไรให้คุณริตบ้างเพื่อแสดงว่าหยงเสียใจเท่านั้นเอง
คุณริต อย่าเพิ่งปฏิเสธหยงเลยนะคะ”

ถ้าเป็นเมื่อก่อนเขาคงระเบิดอารมณ์ใส่ทั้งตะโกนไล่เธอ แต่เพราะว่า
เขากำลังเจ็บระบมเพราะบาดแผล และที่สำคัญ... สองปีมานี้ หลายๆ
อย่างที่ประกอบเป็นเขาได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วอย่างมากมาย

แล้วยังคำพูดของหลวงปู่บุญที่ย้ำเตือน

เมตตาศัตรู รู้จักให้อภัย แล้วจิตใจของโยมจะสงบสุข....

ในเมื่อยังไม่มีหนทางอื่น เขาก็อยากจะลองดูเหมือนกัน

พอได้ยินเสียงขยับลูกบิดประตูห้อง ยูพยงก็รีบถอยห่าง ผู้หญิง
ร่างโปร่งบางในชุดแต่งกายแบบสุภาพสีอ่อนก้าวเข้ามาด้วยใบหน้าแจ่มใส
สตรีทั้งสองชะงักกันไปทั้งคู่เมื่อต่างก็มองเห็นกันและกัน

“อ้าว สวัสดิ์คะ” ผู้มาใหม่ทักทายก่อนอย่างมีไมตรี ท่าที่เหมือน
ดังเป็นเจ้าของสถานที่ กำลังทักทายผู้มาเยี่ยมคนป่วย ยูพยงรู้สึกวาทน
ถูกกีดกันให้เป็นเพียงคนนอกจึงเกิดอาการหน้าร้อนวูบวาบขุ่นเคือง

จุฑาทอรวางข้าวของที่ถือมาลงที่ชั้นวางของใกล้ประตู คำพูดใสๆ
ยิ่งทำให้คนฟังรู้สึกบาดหมาง

“ดีจังเลย คุณจาริตมีเพื่อนคุยตอนที่อรไม่อยู่”

“คุณอร นี่คือยูพยงครับ” น้ำเสียงและสายตาของชายหนุ่มช่าง
อ่อนโยนอย่างที่ยูพยงไม่เคยได้ยินเขาพูดกับใครมาก่อน พัดกระพือ
อารมณ์เธอให้ยิ่งวุ่นวาย

จุฑาทอรเดินเข้ามาหา ถามยิ้มแย้ม

“ยูพยงทำงานกับคุณจาริตหรือคะ มารายงานเรื่องงานหรือเปล่า
คุณจาริตขาดงานหลายวันแล้วนี่คะ”

“เปล่าคะ...” หญิงสาวผู้อ่อนเยาว์กว่าพยายามระงับเสียงไม่ให้สั่น
ด้วยอารมณ์โกรธ “ฉันทัน... หยงแค่เคยเป็นลูกจ้าง ได้ข่าวว่าคุณริต
ประสบอุบัติเหตุก็เลยมาเยี่ยมคะ”

“ขอบคุณมากคะ” ไม่ว่าจุฑาทอรจะพูดอะไร อ่อนหวานแค่ไหนก็
ช่างขัดหูขัดใจยูพยงเสียจริง เสียงอ่อนๆ พูดต่อ “คุณจาริตดีขึ้นมาก
แล้วคะ แรกๆ เป็นหวัดกันแทบแย้ แหม... แทบไม่เป็นอันกินอันนอน
กันเลยคะ”

“ใครหรือคะ ที่ไม่เป็นอันกินอันนอน” เสียงถามเริ่มออกอารมณ์
หนุ่มใหญ่พอจะรู้สึกเธอ เหลือบมองแล้วตอบขำๆ

“ก็คนที่เป็นหวงผมนะซิจะมีใคร”

เธอสวนคำพูด “ใครๆ ก็เป็นหวงคุณริตกันทั้งนั้นแหละคะ!”

จุฑาทอรอ่านอีกฝ่ายไม่ออก นั่งลงข้างๆ ชายหนุ่ม พูดคุยยิ้มแย้ม
“อีกไม่กี่วันคุณจาริตก็จะกลับบ้านแล้วนะคะ ที่นี้คนไข้เยอะ คุณหมอ
จะขอห้องคืนแล้ว”

“จะกลับไปอยู่ที่บ้านหรือคะ... แล้วจะอยู่ยังไง ที่บ้านไม่มีใครไม่ใช่
หรือคะ”

“จะจ้างพยาบาลพิเศษคะ นักกายภาพก็จะไปทุกวัน แล้วออร์กะ
ไปช่วยดูแลด้วยอีกคน เห็นบอกว่าบ้าน รกรุงรังมากเพราะว่าไม่มีแม่บ้าน
พวกสาวใช้ก็แค่ทำงานไปวันๆ ไม่ค่อยได้เรื่อง”

พูดพลางเธอก็จับมือชายหนุ่ม การจับมือปลอบคนป่วยที่บางครั้ง
ก็แสดงความรู้สึกเจ็บป่วยสาหัสทางกาย บางครั้งส่งเสียงละเมอฝันร้าย
กลายเป็นสิ่งที่เขาและเธอเคยชิน

เขาพลิกมือกระชับตอบสนองแม้สีหน้ายังเคร่งขรึม

ยูพยงมองมือที่จับกระชับกันอยู่ตรงหน้าด้วยความรู้สึกบาดเจ็บใจ
ปากพูดแย้มยิ้ม แต่ในใจรู้สึกวูบวาบ “แหม...ดีจังเลยคะ หยงเองก็ว่างๆ
อยู่นะคะ ถ้าจะให้ช่วยอะไรก็ยินดีคะ”

“ไม่ต้องหรอก..!”

ชายหนุ่มขัดขิงๆ แต่เสียงใสๆ กลับแย้มยิ้มตอบรับ

“ถ้าว่าง ไปช่วยกันหลายๆ คนก็ดีนะคะ คุณจาริตจะได้ไม่เหงา
ได้ยินลูกน้องที่ออฟฟิศก็คุยกันว่าจะไปเยี่ยมที่บ้านบ่อยๆ เออ ว่าแต่
ที่น้องหยง บอกว่าเคยทำงานกับคุณจาริต คุณจาริตมีธุรกิจหลายอย่าง
น้องหยงทำอะไรอยู่ตรงส่วนไหนหรือคะ เล่าให้ฟังบ้างได้ไหมคะ”

ยูพยง ขบริมฝีปาก ประกายตาขุ่นข้อง อยากจะพูดถ้อยคำที่เผ็ด
ร้อนออกมาให้สาสมแก้ใจ แต่วาสีหน้าดูๆ ของชายหนุ่มทำให้เธอได้แต่
กลั๊กลีนคำพูดไว้ในอก....

เธอกลับบ้านไประบายอารมณ์กับเขาวดีพี่สาว.....

บริเวณที่จอดรถพิเศษใกล้พระอุโบสถวัดอภัยทายารามในวันนี้
ปรากฏรถยนต์หรูทยอยกันเข้ามาจอดหลายคัน ผู้ที่เดินลงจากรถล้วนแต่
มีรูปลักษณ์ภูมิฐาน แต่งกายสุภาพเรียบร้อย ต่างยิ้มแย้มแจ่มใสพูดคุยกัน
ขณะมุ่งหน้าเดินไปยังห้องประชุมในอาคารสำนักงานที่อยู่ใกล้ๆ กันนั้น

คุณหญิงพิจิตราภิมาเช่นกัน พอเธอลงจากรถก็พอดีพบคนรู้จัก
ทักทายกันแล้วพากันเดินนำหน้าไปก่อน ปล่อยให้ลูกสาวระดับประคอง
หนุ่มใหญ่ลงจากรถ พอเขาทรงตัวยืนตัวงอๆ ได้ เธอก็ส่งไม้ค้ำยันรักแร้
ซึ่งกลายมาเป็นเพื่อนสนิทของชายหนุ่มในระยะหลังๆ นี้ให้

“คุณจาริตแนใจหรือคะว่าจะเดิน จะใช้รถเข็นก็ได้คะคะ”

“ไม่เป็นไร ผมอยากดูแลตัวเองมากกว่า”

ชายหนุ่มมองไปรอบๆ นานเท่าไรแล้วที่ไม่ได้ย่างเท้าเข้าใกล้
เขตพัทธสีมา บรรยากาศร่มรื่นสะอาดสะอ้าน เขาเห็นหญิงสาวคนหนึ่ง
กำลังกวาดเศษใบไม้อยู่ใกล้ๆ ภายใต้แสงแดดยามสาย ใกล้เงาไม้ที่ร่มครึ้ม
เธอสวมกางเกงยีนสามส่วนปิดหัวเข่า เสื้อยืดสีขาวขนาดพอดี ผมยาว
ถูกรวบไว้ง่าย ๆ ที่แปลกคือแว่นตาดำอันใหญ่ที่ปิดบังใบหน้า ไว้

เธอหันมามองแล้วก็หันกลับไปสนใจงานของตน

เขารู้สึกว่าเขาดูดีจนต้องมองซ้ำ นานจนจุฑาทอรหันมองตาม

“คนงานใหม่ท่าทางทะมัดทะแมงดีนะคะ ใส่แว่นตาดำซะด้วย”

หญิงสาวพูดซ้ำๆ ประคองประคองให้ร่างที่สูงใหญ่เดินช้าๆ ตามคนอื่นๆ
เข้าสู่ตัวอาคารไปยังห้องประชุม

ในวันนี้มีการประชุมงานอุปสมบทหมู่ ผู้เข้าประชุมทั้งสงฆ์และ
ฆราวาส นอกจากคณะกรรมการจัดงานแล้วก็มีเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบงาน
ส่วนต่างๆ

จาริตนั่งที่เก้าอี้ใกล้ประตู จุฑาทอรนั่งติดกัน คอยเลื่อนเครื่องดื่ม
และอาหารว่างให้เพื่อเขาจะได้ไม่เบื่อกับเรื่องแปลกใหม่ที่เข้ามาในชีวิต
ชายหนุ่มตั้งใจฟัง สรุปเนื้อหาบันทึกไว้ในความจำ ทว่าการถกเถียง
ขัดแย้งที่เกิดขึ้นหลายครั้งในระหว่างผู้ร่วมประชุมทำให้เขารู้สึกเบื่อหน่าย

ในที่สุด หนุ่มใหญ่ก็เอียงหน้ากระซิบบอกหญิงสาว

“ผมจะไปห้องน้ำ”

เธอลุกขึ้นช่วยเลื่อนเก้าอี้ หยิบไม้ค้ำยันส่งให้ ครั้นพอถึงประตู
ชายหนุ่มก็พูดว่า

“คุณอรประชุมต่อเถอะ ผมไปเองได้”

“แนใจหรือคะ”

เธอถามอย่างเป็นกังวล หนุ่มใหญ่ยังมีอาการเจ็บปวดเพราะซีโครง
หักและกระดูกขาซ้ายยังไม่หายดี ทั้งดีที่วันนี้ไม่ยอมแต่ต้องยาระับปวดมา
ตั้งแต่ต้น ต้องเดินตัวงอโดยอาศัยไม้ค้ำยันรักแร้ และวันนี้ก็เป็นการ
ออกนอกสถานที่โดยไม่ยอมนั่งรถเข็นเป็นครั้งแรก... ครั้นชายหนุ่ม
พยักหน้าอย่างมั่นใจ และเธอเองก็เป็นกังวลกับการประชุมที่กำลังจะถึง
ลำดับที่เธอจะต้องสรุปงานที่รับผิดชอบ เธอก็ได้แต่ส่งร่างสูงที่ยังเดินตัว
งอๆ ให้ออกจากห้องแล้วปิดประตูตามหลัง

จาริต รู้สึกโล่งใจเมื่อหลุดออกจากห้องประชุมที่เคร่งเครียด พูดและ
เถียงกันแต่ในเรื่องที่เขาไม่คุ้นเคย เขาอาศัยไม้ค้ำยันช่วยพยุงตัว พาร่าง
ที่ยังมีอาการเจ็บปวดเดินไปตามแนวของพระอุโบสถ ยังไม่กล้าพอที่จะ
ก้าวขึ้นบันไดสูงๆ โดยไม่มีผู้ช่วย ครั้นผ่านบริเวณสวนหย่อมสำหรับ
นั่งเล่นที่ดูร่มรื่นก็ก้าวเข้าไป แต่พอรู้ตัวว่าเหยียบลงบนดินแฉะๆ ก็รีบ
ถอยกลับ เดินมาถึงบริเวณห้องน้ำทางด้านหลังของพระอุโบสถ เห็น
แม่สาวทำความสะอาดคนเดิมยืนอยู่ รูปคางสวยผิวแก้มใส ริมฝีปากอ้ม
เต็มได้รูป เธอยิ้มหลีกทางให้ด้วยท่าทางสุภาพ

“ห้องน้ำเข้าได้ไหม” เขาถาม และเธอตอบว่า

“เชิญค่ะ”

มีรองเท้าแตะวางเรียงอย่างเป็นระเบียบเพื่อให้เปลี่ยนอยู่ที่ชั้นเดียว
ตรงทางเข้า ชายหนุ่มลั้งเล เธอเห็นรูปลักษณ์ของเขาก็รีบพูดว่า

“ไม่ต้องเปลี่ยนรองเท้าหรอกคะ”

“รองเท้าผมเปื้อน เมื่อกี้นี้ย่าโคลนมา”

“ถ้าพื้นเปื้อนโคลนก็เช็ดได้ไม่ยากคะ”

เธอคงเห็นว่าเขาเป็นคนพิการกระมัง สีหน้าท่าที่สุมเสียงจึง
เอื้อเพื่ออ่อนโยนปานนั้น หรือจะเป็นเพราะเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่ดูเป็น
คนมีฐานะ เขานึกอยู่ในใจขณะที่เดินผ่านเข้าไป

หากแล้วก็เป็นเพราะความไม่เคยชินกับเจ้าไม้เท้าค้ำยันและรองเท้า
ที่เฟ็งเปราะโคลน ประกอบกับพื้นห้องน้ำเปียกชื้นด้วยน้ำสบู่ ทำให้เท้า
เขาสลื่นไถลไปข้างหน้า ขณะที่ร่างสูงใหญ่เอนจะล้มลงมาข้างหลังอย่างไร
การควบคุม เขาอุทานเบาๆ วูบนึกถึงความเจ็บปวดที่ทรวงอกและ
ท่อนขาที่จะเกิดขึ้นจากการกระทบกระเทือนเพราะการกระแทกที่จะเกิด

ตามมา

“โอ๊ะ..”

“อู๊ย...” เสียงเล็กๆ ที่ดังตามมา ดังอยู่ข้างๆ หูนี้เอง ร่างสูงใหญ่ ล้มลงมายลงบนร่างนุ่มๆ ของคนที่ถลันเข้ามารองรับไว้ได้ทัน แม้กระนั้นก็อดรู้สึกเจ็บแปลบไม่ได้

ชายหนุ่มพยายามประคองตัวลุกขึ้น

“ว้าย...ตาเถรหล่น...” เสียงแหลมๆ ดังมาจากด้านนอก ผู้หญิงอีกคนหนึ่งถลาเข้ามาหา “ห้องน้ำยังสิ้น กำลังทำความสะอาดอยู่ เป็นยังไงกันบ้างคะ”

“ขอโทษครับ ขอโทษ” ชายหนุ่มพึมพำ

“เจ็บหรือเปล่าคะ” เสียงอ่อนๆ ของคนที่เข้ามารองรับจนล้มลงไป ด้วยกันถามอย่างห่วงใย ขณะที่ขยับกายถอยห่างออกเพื่อที่จะสำรวจชายร่างใหญ่ใบหน้ามีริ้วรอยสะกิดแผลที่เหมือนคนพิการ คงเป็นมือของเขาที่ปัดจนแวนตาดำของเธอหลุดกระเด็น จาริตจึงเห็นความสวยงามที่ถูกปิดบังไว้

ใบหน้าอ่อนใสเกลี้ยงเกลา คิ้วเข้มรูปสวย หน่วยตากลมโตคมเข้ม สะท้อนประกายอ่อนช้อ เขาไม่อยากจะเชื่อสายตาของตนเอง..!

เขาย้อนถามเสียงอ่อน “แล้วเราละ เจ็บหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ ไม่ค่อย....” เธอคลำข้อมือตัวเองแล้วก็หน้าเสียวเช่นกัน “เจ็บนิดหน่อยประเดี๋ยวก็หายค่ะ”

“โอเคกันหรือเปล่าคะ” สาวใหญ่ที่เพิ่งตามเข้ามา ถามปลางช่วยประคองชายหนุ่มให้ลุกขึ้นยืน “ขอโทษที่ที่ยังล้างสบู่ออกไม่หมด เมื่อกี้น้อง เด็กเข้ามาอีราดตรงนี้ อีฉันทเลยลงสบู่ชะเด็มนที่ พอดีมีวแต่รับโทรศัพท์ก็เลยลืมปิดประตูไว้ก่อน”

“ไม่เป็นไร ผมผิดเอง”

จาริตพูดอย่างไม่โกรธเคือง มองร่างเล็กๆ ที่หียบไม้ค้ำยันและแวนตาขึ้นจากพื้น เขารับไม้ค้ำยันมาถือไว้ขณะที่เธอสำรวจแวนตาดำที่กระเด็นไปไกลเมื่อครู่ก่อน

“แวนตายังใช้ได้ไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ ของถูกๆ แล้วก็ใช้นานแล้ว คงถึงเวลาต้องหาใหม่”

“ทำไมต้องใส่แวนตา”

“ใครเห็นคนสวยก็อยากจะถ่ายรูปไปลงโซเชียล มุกเค้ากลัวคนจะจำได้ค่ะ.....”

“แหม พี่พรก็...” เธอรีบขัด มองเขายิ้มๆ ด้วยดวงตาคู่สวยที่มีขนตาหนาเรียงล้อม “ตามุกมีปัญหาค่ะ ถูกแสงไม่ค่อยได้.... เอ้อ คุณจะมาเข้าห้องน้ำใหม่คะ เดินไหวไหม”

“ถ้าเราไม่รับไว้ ป่านนี้คงต้องเรียกรถพยาบาลแล้ว” เขาพูดขำๆ “ขอบใจมากนะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอโทษด้วยที่บอกให้คุณเข้ามาทั้งๆ ที่พื้นยังลื่นก็เมื่อครู่ก่อนนี้มันแห้งดี มุกทำความสะอาดเองกับมือ”

“ทำงานที่นี้หรือ”

“เพิ่งมาทำค่ะ คือเพิ่งย้ายมาอยู่แถวๆ นี้ วางก็เข้ามาไหว้พระเห็นพี่พรทำอยู่คนเดียวก็เลยมาช่วย”

“มุกเขาเป็นจิตอาสาละ แต่ว่าพรทำงานอยู่ที่นี้หลายปีแล้ว” อีกสาวหนึ่งอธิบาย

พอดีกับที่จุฑาอรเดินตามมาหา พอเห็นชายหญิงยืนประคองกันอยู่ก็รีบเข้ามาสอบถาม

หนุ่มใหญ่เล่ายิ้มๆ “ผมลื่นหกล้ม พอดีน้องเขาช่วยรับไว้ไม่อย่างนั้นคงเจ็บมาก”

“แหม ขอบคุณมากค่ะ”

หญิงสาวหันไปยังสตรีที่สูงวัยกว่า คำที่เธอมีรูปร่างอ้วนท้วนพอเหมาะสมกับคำว่า “น้องเขาช่วยรับไว้” และก็เพิ่งจะปล่อยแขนชายหนุ่มหยกๆ ขณะที่หญิงสาวผู้อ่อนวัยถอยห่างออกไปก่อน

“คุณจาริตประสออุบัติเหตุซีไตรงหักกระดูกขาซ้ายยังไม่หายดี ถ้าล้มละก็คงเจ็บแย่เลย”

ชื่อ “คุณจาริต” เหมือนจะสะกิดเตือนให้หญิงสาวนึกอะไรได้ เธอจ้องมองหนุ่มใหญ่อย่างเพ่งพิศ บาดแผลบนใบหน้าแม้จะแห้งดีแล้ว แต่ก็ยังทิ้งร่องรอยสะกิดให้เห็น ไม่คล้าย “คุณจาริต” ที่สะอาดสะอาดอันเกลี้ยงเกลาที่เธอเคยเห็นมาก่อน

จะเป็นจาริต คนเดียวกันหรือเปล่า จะเป็นไปได้เที่ยวหรือ

จาริตมองตอบผู้อ่อนวัยอย่างแปลกใจ “มีอะไรหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ” เธอหลบตา ตอบเสียงแผ่ว